30 Μαρτίου 2017

Το βαρύτερο φορτίο για ένα παιδί είναι η ζωή που δεν έζησαν οι γονείς του

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Ξέρεις τι είναι να είσαι παιδί και να προορίζεσαι για μια ζωή που δεν έχεις επιλέξει; Να γεννιέσαι και να έχουν αποφασιστεί όλα για σένα από πριν;

Είσαι ακόμα στην κοιλιά της μαμάς σου, σε αυτό το απίστευτα ασφαλές μέρος και όλοι μιλάνε γύρω από το όνομα σου, δίχως να έχεις ακόμα όνομα. Θα είσαι το άψογο παιδί, ο τέλειος επαγγελματίας, ο υπέροχος άνθρωπος, θα είσαι ο ιδανικός υποψήφιος. Θα κάνεις πράγματα που δεν ξέρεις ακόμα αν σου αρέσουν. Θα επιβεβαιώσεις κάθε προσδοκία των γονέων σου. Και όλα αυτά γιατί; Μα, φυσικά γιατί αυτοί ξέρουν με ποιο τρόπο θα γίνεις εσύ ευτυχισμένος.

Οι γονείς, δύο άνθρωποι που σκέφτονται για εσένα πριν από εσένα. Προγραμματίζουν τις ζωές τους με βάση το δικό σου πρόγραμμα, σε αγαπούν ό,τι και αν γίνει, είναι εκεί για να αντέξουν τα σκοτάδια σου και να χαρούν πριν από εσένα για τις επιτυχίες σου.

Είναι οι άνθρωποι που σε έφεραν σε αυτό τον κόσμο. Σου χάρισαν την πνοή και τη δυνατότητα να ζήσεις. Μέχρι εκεί. Οι γονείς μας είναι κοινοί θνητοί, ας μη μπερδευόμαστε. Είναι άνθρωποι με τις δικές τους ιστορίες, τους δικούς τους φόβους, ανασφάλειες, όνειρα και πάθη. Πριν από εμάς, είχαν την δική τους προσωπική ζωή.

Είναι σύντροφοι, εραστές, επαγγελματίες, φίλοι και όλα όσα είμαστε και εμείς. Το

ότι γίνονται γονείς δεν σημαίνει πως διαγράφονται από τη λίστα όλων όσων έχουν το δικαίωμα να κάνουν λάθη. Άλλωστε και αυτοί από μόνοι τους είναι παιδιά κάποιων άλλων, έχουν μεγαλώσει με τα πρότυπα άλλων ανθρώπων. Και εκεί κάπου μπλεκόμαστε όλοι.

Το βαρύτερο φορτίο για ένα παιδί, είναι η ζωή που δεν έζησαν οι γονείς του. Μαμάδες που δεν έγιναν οι μπαλαρίνες που θα ήθελαν, μπαμπάδες που συμβιβάστηκαν και δε κυνήγησαν το δικό τους όνειρο, άνθρωποι που είτε βολεύτηκαν σε ετοιμοπαράδοτες πραγματικότητες, ή φυλακίστηκαν δίχως να το καταλάβουν.

Στο βωμό του «καλού» του παιδιού, του «εγώ ξέρω καλύτερα», του «μα είναι δυνατόν η μαμά να θέλει το κακό σου;», έγιναν τα μεγαλύτερα εγκλήματα. Γιατί οι σημερινοί γονείς κάνουν τα πάντα για το παιδί τους εκτός από το να το αφήσουν ελεύθερο να επιλέξει αυτό που θέλει να γίνει.

Ό,τι τους έλειψε, προσπαθούν να το δουν μέσα από τα δικά σου μάτια. Αυτό που δεν κατάφεραν να φέρουν κοντά, οι παρολίγο ευτυχίες τους, γίνονται τώρα ο δικός σου αυτοσκοπός. Και εσύ παίζεις το ρόλο του πρωταγωνιστή, στο έργο που είναι φτιαγμένο για κάποιον άλλο.

Απόψεις για τον έρωτα, πολιτικές, θρησκευτικές πεποιθήσεις, καταπιεσμένες ανάγκες που σφαγιάστηκαν στα πρέπει των δικών τους γονέων, τώρα

φορτώνονται στις δικές σου πλάτες. Και εσύ σαν άλογο σε κούρσα, τρέχεις να φτάσεις στο τέρμα για να ευτυχήσουν, να ευτυχήσεις. Ναι, να ευτυχήσεις, μάλλον δηλαδή, από ό,τι σου έχουν πει.

Και φτάνεις εκεί, έχεις ζήσει όλα όσα ήθελαν να ζήσουν οι ίδιοι, γιατί θέλησες να τους κάνεις περήφανους, να τους επιβεβαιώσεις, να ακούσεις το μπράβο τους, να δεις το χαμόγελο στα πρόσωπα τους. Αφού τα έκανες όλα για την ευτυχία σου γιατί καταλήγεις εσύ, ο δυστυχισμένος;

Γιατί, δε σε γεμίζει τίποτα από αυτά που γράφτηκαν για εσένα. Εσύ είσαι ο συγγραφέας του δικού σου βιβλίου και μέχρι να κρατήσεις την πένα στα χέρια σου, οι σελίδες θα μένουν άγραφα χαρτιά. Άδειες μέρες που αδημονούν να γεμίσουν με όσα ΕΣΥ αγαπάς.

Το καλό σου κρύβεται κάπου εκεί, ανάμεσα σε όσα αγαπάς και όσα σε αγαπούν γι’ αυτό που πραγματικά είσαι και όχι γι’ αυτό που θέλει ο καθένας να γίνεις. Ο κάθε άνθρωπος οφείλει να ζει αυτό που θέλει να ζήσει και να αφήνει το παιδί του να επιλέγει, να μάθει να επιλέγει για το δικό του καλό.

Άλλωστε πώς μπορεί ο γονέας να ξέρει ότι αυτό θα είναι καλό για σένα, από τη στιγμή που αυτός δε το έκανε ποτέ; Και πώς μπορεί να ξέρει πως εσύ θα είσαι ευτυχισμένος, με όσα κάνουν αυτόν ευτυχισμένο;

Όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος, νιώθει την σιγουριά πως αυτός ξέρει καλύτερα. Αποκτάει την τάση να απαντάει με απόλυτο τρόπο στο καθετί. Αντιθέτως, θα έπρεπε όσο μεγαλώνουμε να ρωτάμε περισσότερο και να απαντούμε λιγότερο.

Οι γονείς να ρωτάνε τα παιδιά και τα παιδιά να εμπνέονται από τις ερωτήσεις. Να βρίσκουν τροφή για σκέψη στα χέρια των γονιών τους και όχι στρωμένους δρόμους που τελικώς, οδηγούν σε αδιέξοδα.

Να θυμάσαι, λοιπόν, πως οι γονείς σου έδωσαν ακριβώς αυτά που είχαν να σου δώσουν. Το σημαντικό είναι τι θα κάνεις εσύ με αυτά που σου δόθηκαν έως εφόδια. Θα τα χρησιμοποιήσεις έως αλυσίδες ή θα τα μεταμορφώσεις σε φτερά;

Χαρά Βλαχοδήμου,

Ψυχολόγος- Κλινική Υπνοθεραπεύτρια

Πηγή: infokids.gr